

Ens calen horitzons

Totes les informacions sobre les finances de la Generalitat mostren una situació gravíssima, amb un endeutament històric fora de control, una disminució greu dels ingressos, enormes dificultats per accedir al crèdit, l'exigència espanyola d'un objectiu de dèficit inassolible i l'impagament per part de l'Estat dels compromisos adquirits en l'últim pacte fiscal.

A aquest panorama desolador, passades les eleccions municipals, s'hi afegirà el desvelament de la situació extrema de moltes administracions locals, que tampoc no podran fer front als seus compromisos. I en una societat dramàticament dependent dels pressupostos públics, aquesta situació posa en risc greu tot el conjunt d'institucions i iniciatives que en depenen. L'oposició acusa el govern d'Artur Mas de no parlar d'altra cosa que de retallades i d'exagerar la situació per justificar una política neoliberal, però el cert és que la realitat econòmica és fins i tot més greu que la confessada.

No cal que digui que, en aquestes circumstàncies, afirmacions com les que ha fet Kenneth Rogoff, reputadíssim economista, professor de Harvard i antic economista en cap del Fons Monetari Internacional, a la revista espanyola d'economia *Capital*, fan mal. Sí: el professor ha reconegut que una Catalunya independent –a la revista diuen “una *Cataluña aislada*”, per bé que caldria saber quin va ser el terme anglès emprat per l'economista– “seria un dels països més rics del món”. I posats a fer mal, encara en fan més les paraules del futur president del Cercle d'Economia, Josep Piqué. L'exministre del PP, tot i que diu que promet un Cercle “independent”, alhora –ja és ironia– vol treballar per una Catalunya compromesa amb Espanya, és a dir, més dependent. Cal deduir que pel senyor



SALVADOR CARDÚS

SOCIÒLEG

Piqué, l'unionisme que ens espolia i ens empobreix no és una opció política, mentre que sí que ho deu ser optar per la independència, és a dir, pel benestar i la prosperitat dels catalans. Més males notícies, doncs: mentre el país intenta anar endavant, el Cercle mira enrere.

Però tornem a l'estalvi que se'ns demana. Per bé que el marge per a la cisa és estret, els criteris amb què el Govern fa anar les tissores són certament discutibles. Posem per cas, és dubtós que es pugui prescindir dels 100 milions d'ingressos per l'últim tram de l'import de successions o que no calgui incrementar algunes taxes o introduir formes de copagament. Ara bé: el que no és creïble és que un govern es dediqui a escatimar els serveis públics de manera capriciosa o que exageri sobre la gravetat de la situació econòmica, sabent que això el farà impopular, li minvarà de manera radical la capacitat de decisió i li complicarà innecessàriament la vida. No sé si l'actual govern és el dels millors, però segur que no és el dels estúpids!

Es per això que no s'entén que l'oposició s'entesti a posar en qüestió allò que no té discussió: que cal retallar els pressupostos públics en un 10 per cent mínim, en un 20 per cent segons l'imperatiu del govern socialista espanyol. En concret, els partits que tot just fa cent dies eren al Govern, no tan sols deuen saber com se'ls van gastar, sinó que haurien de donar compte de no haver reaccionat

de manera previsor i intel·ligent tan bon punt van tenir consciència de la gravetat de la situació. ¿No presumeixen els socialistes de dir que va ser Montilla qui es va anticipar a reconèixer la gravetat de la crisi, abans que Zapatero? De vegades sospito que el PSC, en el fons, no va tenir cap interès a guanyar les eleccions precisament per no haver d'encarar la situació actual.

Que ICV es dediqui a fer demagògia amb la imperativa reducció de la despesa pública simplement serveix perquè se situï al nivell d'intel·ligència política que li correspon. Aquests són dels que creuen que t'estalvies d'anar a l'atur amb una jaculatòria contra el capitalisme salvatge. Res a dir. Però que caigui en el parany el mateix Joaquim Nadal, que ja ha fet el ridícul un parell de vegades en poques setmanes volent salvar la cara d'un govern espanyol que després el deixa amb un pam de nas, ja és més inexplicable. Francament: acusar l'actual Govern de voler desmantellar l'estat del benestar és d'una frivolitat que desqualifica qui ho diu. O dit més crument: fer aquesta mena d'acusacions després de set anys al Govern, amb 25 diputats a l'esquena que donen suport sense piular a les imposicions de dèficit de Salgado i sense explicar per on farien les seves retallades no és tan sols una irresponsabilitat; és covardia.

El desafiament, però, el té el Govern, i és el Govern qui hauria de saber explicar amb claredat on som, on es vol anar i com. De moment, està atrapat en l'on som, i el vol domesticar amb rigor pressupostari, estalvi i pedagogia per tal de disciplinar el conjunt de la societat catalana. S'entén. Tanmateix, la societat catalana –com qualsevol altra– només estarà disposada al sacrifici si té davant objectius clars i ambiciosos. Senyor president del Govern: ofereixi horitzons pels quals valgui la pena deixar-hi la pell.